

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 7 lutego 2014 r.

Poz. 522

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.12.2014 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 16 stycznia 2014 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013, poz. 594) oraz art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2012, poz. 647 z późniejszymi zmianami) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXXVIII/487/13 Rady Miejskiej w Piszku z dnia 29 listopada 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Wąglik w części obejmującej § 5 ust. 3, § 7 ust. 4 oraz § 28 ust. 2 pkt 2 w zakresie sformułowania „dopuszcza się lokalizację obiektów małej architektury” z powodu istotnego naruszenia prawa.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Piszku, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 20 i art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podjęła uchwałę, o której mowa na wstępie.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego następuje ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1). Stosownie do art. 3 ust. 1 ww. ustawy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym, uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy.

Ponadto, plan miejscowy (będąc aktem prawa miejscowego) musi zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją, bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi.

Opisanym powyżej wymogom nie odpowiada zapis zawarty w § 5 ust. 3 uchwały, w którym Rada wskazała, iż na całym obszarze planu dopuszcza się lokalizację wszelkich urządzeń i obiektów służących realizacji inwestycji celu publicznego związanych z infrastrukturą techniczną. Ich realizacja na poszczególnych terenach musi być zgodna z przepisami odrębnymi. Zapis ten konstruuje normę o charakterze otwartym, stwarzającą możliwość dowolnej zmiany postanowień planu odnośnie usytuowania terenów infrastruktury technicznej oraz w zakresie przeznaczenia terenów, bez konieczności przeprowadzenia procedury określonej w art. 17 w związku z art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co więcej, omawiany zapis wprowadza możliwość lokalizacji na terenie planu wszelkich urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej nie precyzując, że chodzi o sieci i urządzenia związane z realizacją funkcji podstawowych poszczególnych terenów. Sformułowanie takie oznacza, że mogą to być urządzenia i sieci niezwiązane z funkcjonowaniem planowanych na omawianym terenie obiektów. Okoliczności powyższe przemawiają za koniecznością stwierdzenia jego nieważności.

W § 7 ust. 4 uchwały Rada wskazała, iż wobec inwestycji budowlanych w odniesieniu do obszarów i ewidencji zabytków, ale nie objętych wpisem do rejestru zabytków istnieje konieczność uzgodnienia lub uzyskania pozytywnej opinii Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Olsztynie

zgodnie z przepisami prawa budowlanego. W tym miejscu wskazać należy, iż zagadnienia te zostały uregulowane wyczerpująco w art.39 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. prawo budowlane (Dz. U. z 2013, poz.984).

W ocenie organu nadzoru brak jest jakiejkolwiek podstawy prawnej do modyfikowania, czy też uzupełniania w planie miejscowym obowiązków nałożonych w danym zakresie aktami prawnymi wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (tak WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98).

Teren opracowania planu położony jest w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy i Jezior Piskich ustanowionego rozporządzeniem Nr 151 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy i Jezior Piskich (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 179, poz. 2636).

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 8 tego rozporządzenia w granicach ww. obszaru chronionego krajobrazu obowiązuje zakaz lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

W ustaleniach dla terenów oznaczonych symbolami 46 UTS, 47 UTS zlokalizowanych w pasie 100 wokół linii brzegowej stawów na nich usytuowanych, zawartych w § 28 ust. 2 pkt 2 uchwały dopuszczono lokalizowanie obiektów budowlanych. Wynika to ze sformułowania „dopuszcza się lokalizację obiektów małej architektury”. W tym miejscu wskazać należy, iż obiekty małej architektury wykraczają poza katalog wyjątków od zakazu, zawartych w § 4 ust. 1 pkt 8 powołanego powyżej rozporządzenia. Powyższe okoliczności prowadzą do stwierdzenia, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi sprzeczność zapisów uchwały z prawem, rozumiana jako niezgodność postanowień aktu prawa miejscowego z prawem powszechnie obowiązującym, w tym wypadku rozporządzeniem, która skutkować musi nieważnością wskazanego zapisu uchwały (wyrok NSA z dnia 29 listopada 2006 r., sygn. akt I OSK 1287/06, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 10 listopada 2010r., sygn. akt II SA/Ol 703/10).

Mając na względzie przytoczone okoliczności orzeczono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Jan Maścianica
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski